

Arrest

nr. 70 161 van 18 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Antwerpen, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Peruaanse nationaliteit te zijn, op 19 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 5 juli 2011 van de burgemeester van de stad Antwerpen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TIELEMAN, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIES, die *loco* advocaat C. COEN verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 juli 2011 dient verzoekster een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgisch minderjarig kind. Een bijlage 19ter wordt afgegeven aan verzoekster.

Op 5 juli 2011 neemt de burgemeester van de Stad Antwerpen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 18 augustus 2011. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52 §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart

van een familielid van een burger van de Unie aangevraagd op 5 april 2011 door O.E., A. geboren te (...) van PERU nationaliteit geweigerd.

Reden van de beslissing:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als burger van de Unie: de bewijzen van verwantschap met de burger van de Unie werden niet voorgelegd, nl. het bewijs niet ten laste vallen van de Belgische staat en ziekteverzekering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, van artikel 4 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Dat art. 20 van het EG verdrag als volgt luidt:

1. Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is een ieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan.

2. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere,

a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;

b) het actief en passief kiesrecht bij de verkiezingen voor het Europees Parlement en bij de gemeenteraadsverkiezingen in de lidstaat waar zij verblijf houden, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die staat;

c) het recht op bescherming van de diplomatieke en consulaire instanties van iedere andere lidstaat op het grondgebied van derde landen waar de lidstaat waarvan zij onderdaan zijn, niet vertegenwoordigd is, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die lidstaat;

d) het recht om verzoekschriften tot het Europees Parlement te richten, zich tot de Europese ombudsman te wenden, alsook zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen en de adviesorganen van de Unie te richten en in die taal antwoord te krijgen.

Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.

Dat verzoekster kind van Belgische nationaliteit ten hare laste is. Dat zij deels instaat voor de verzorging van dit kind en haart verwijdering uit het Rijk zou betekenen dat het kind zijn rechten als Unieburger niet ten volle zal kunnen uitoefenen.

Dat verzoekster verwijst naar het arrest Ruiz Zambrano dd. 08.03.2011 met rolnummer C-34/09 waarvan hij kopie voegt aan huidig verzoekschrift en hieruit het volgende citeert:

Artikel 20 VWEU verleent aan eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit de status van burger van de Unie (zie met name arresten van 11 juli 2002, D'Hoop, C-224/98, Jurispr. blz. 1-6191, punt 27, en 2 oktober 2003, Garcia Avello, C-148/02, Jurispr. blz. 1-11613, punt 21). Aangezien zij de Belgische nationaliteit bezitten, waarvan de voorwaarden tot verkrijging tot de bevoegdheid van de betrokken lidstaat behoren (zie in die zin arrest van 2 maart 2010, Rottmann, C-135/08, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punt 39), hebben het tweede en het derde kind van verzoeker in het hoofdgeding ontegenzeggelijk deze status (zie in die zin eerder aangehaalde arresten Garcia Avello, punt 21, en Zhu en Chen, punt 20).

41 Het Hof heeft herhaaldelijk verklaard dat de hoedanigheid van burger van de Unie de primaire hoedanigheid van de onderdanen van de lidstaten moet zijn (zie met name arresten van 20 september 2001, Grzelczyk, C-184/99, Jurispr. blz. 1-6193, punt 31, en 17 september 2002, Baumbast en R, C-413/99, Jurispr. blz. 1-7091, punt 82, en eerder aangehaalde arresten Garcia Avello, punt 22, Zhu en Chen, punt 25, en Rottmann, punt 43).

42 In die omstandigheden verzet artikel 20 VWEU zich tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat burgers van de Unie het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten (zie in die zin arrest Rottmann, punt 42).

43 Een dergelijke situatie ontstaat wanneer een staatsburger van een derde staat het recht wordt ontzegd te verblijven in de lidstaat waar zijn kinderen van jonge leeftijd, staatsburgers van die lidstaat en te zijnen laste, verblijven, en wordt geweigerd hem een arbeidsvergunning af te geven.

44 Er is namelijk van uit te gaan dat een dergelijke weigering ertoe zal leiden dat deze kinderen, burgers van de Unie, zullen worden verplicht het grondgebied van de Unie te verlaten om hun ouders te volgen. Tevens loopt de betrokken persoon, indien hem geen arbeidsvergunning wordt afgegeven, het risico niet over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorzien in zijn eigen onderhoud en in dat

van zijn gezin, wat er eveneens toe zou leiden dat zijn kinderen, burgers van de Unie, zouden worden verplicht het grondgebied van de Unie te verlaten. In die omstandigheden zullen bedoelde burgers van de Unie in de feitelijke onmogelijkheid verkeren de belangrijkste aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten uit te oefenen.

45 Op de voorgelegde vragen dient dus te worden geantwoord dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd, dat het zich ertegen verzet dat een lidstaat aan een staatsburger van een derde staat, die zijn kinderen van jonge leeftijd, burgers van de Unie, ten laste heeft, het recht van verblijf ontzegt in de lidstaat waar deze kinderen verblijven en waarvan zij de nationaliteit bezitten, en hem bovendien een arbeidsvergunning weigert, aangezien zulke beslissingen de betrokken kinderen het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten ontzeggen.

Dat in elk geval verzoekster recht heeft op verblijf en art. 20 van het VWEU verdrag is geschonden.

Dat verzoekster bovenstaande geciteerde redenering integraal overneemt ter adstructie van haar middel.

Dat bijkomend en niet in het minst gedaagde stelt dat er geen bewijs van verwantschap werd overgelegd. Niets is minder waar, verzoekster heeft bij haar aanvraag de geboorteakte van haar zoon neergelegd en dit stuk bevindt zich in het dossier.

Dat verzoekster niet begrijpt waarom het bewijs van niet ten laste vallen van de Belgische Staat en ziekteverzekering bewijzen zijn die de verwantschap zouden aantonen. Dit is klinklare onzin.

Dat de motivering van de bestreden beslissing faalt doordat ze niet begrijpbaar is. Dat art. 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen geschonden is. “

2.2 Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen met betrekking tot de schending van artikel 3 van de wet Uitdrukkelijk Motivering van Bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht het volgende:

“2. Betreffende de beweerde schending van artikel 3 van de wet motivering van bestuurshandelingen en de materiële motiveringplicht.

Verzoekster werpt op dat de motivering van de bestreden beslissing faalt doordat ze niet begrijpbaar is. (sic) Volgens verzoekster schendt de bestreden beslissing artikel 3 van de Wet motivering Bestuurshandelingen en de materiële motiveringsplicht.

Uit niets blijkt echter dat de motiveringsplicht geschonden is.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient te worden gewezen dat de motiveringsplicht, zoals omschreven in art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze beslissing heeft genomen, zodat de bestuurde in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De bestreden beslissing is correct gemotiveerd. Het wordt ook niet betwist dat verzoekster niet alle gevraagde documenten heeft afgeleverd bij verweester om te voldoen aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie, zoals aangehaald in de motivering van de bestreden beslissing.

Nochtans werd er in de bijlage 19ter, afgeleverd aan verzoekster en ondertekend door verzoekster op 5 april 2011, duidelijk aangegeven welke bewijzen van duurzaam verwantschap verzoekster diende overgemaakt om een verblijfskaart te bekomen, waaronder de bewijzen dat verzoekster niet ten laste zal vallen van de Belgische staat en een ziekteverzekering. (stuk 3)

Verzoekster is er niet in geslaagd om aan te tonen dat zij voldoet aan alle voorwaarden opgelegd door de Vreemdelingenwet om recht te hebben op een verblijfskaart in België.

Dit wordt overigens niet betwist door verzoekster.

Ook nu brengt verzoekster middels het verzoekschrift geen enkel nieuw document aan, waaruit zou kunnen blijken dat verzoekster wel een verwantschap kan aantonen met de burger van de Unie.

Het middel is om deze reden alleen al manifest ongegrond, aangezien er geen enkele sprake is van een schending van de materiële motiveringsplicht.

Mogelijks verwacht verzoekster de term 'verwantschap' met de term 'bloed- of aanverwantschap of partnerschapsband' zoals bedoeld in artikel 44 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981.

Wat betreft de aangevoerde schending van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt.

Artikel 3 van deze genoemde wet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele of de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Volgens de rechtspraak van de Raad houdt de plicht tot uitdrukkelijke motivering evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden (zie bijvoorbeeld RvV nr. 15.250, 28 augustus 2008; RvV nr. 15.867, 15 september 2008; of meer recent RvV nr. 25.613, 3 april 2009; zie verder ook Rv.St. nr. 168.176, 22 februari 2007 inzake A. 138.722/XIV-15.799; R.v.St. nr. 166.620, 12 januari 2007 inzake A.147.971/XIV-18.734; R.v.St. nr. 165.918, 13 december 2006 inzake A. 141.212/XIV-16.632).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet voldaan zou zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvSt. 26 maart 2002, nr. 105 103)

De beslissing dient aldus geen gewag te maken van een volledige uitleg van het waarom van de bestreden beslissing. In casu dient te worden vastgesteld dat de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar het determinerende motief en naar de toepasselijke rechtsregel- art. 52§3 bis van het KB van 8 oktober 1981- en het feit dat de aanvraag niet in overweging wordt genomen omdat verzoekster niet voldoet aan de vermelde voorwaarden. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat de beslissing tot weigering van de aanvraag op kennelijk onredelijke wijze genomen werd."

2.3 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De juridische grondslag van de bestreden beslissing is artikel 52, § 3 van koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

In de bestreden beslissing wordt vervolgens gemotiveerd:

"Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als burger van de Unie: de bewijzen van verwantschap met de burger van de Unie werden niet voorgelegd, nl. het bewijs niet ten laste vallen van de Belgische staat en ziekteverzekering."

Vooreerst stelt de Raad vast dat verweerder niet betwist dat verzoekster een verblijfsaanvraag heeft ingediend als familielid van een burger van de Unie. Waar verweerder aldus vaststelt dat zij niet voldoet aan de voorwaarden "als burger van de Unie" is dit motief niet correct.

Waar verzoekster wijst op het door haar ingediende geboorteakte van haar zoon ten bewijze van haar verwantschap met de burger van de Unie en in de beslissing wordt gesteld "de bewijzen van verwantschap met de burger van de Unie werden niet voorgelegd, nl. het bewijs niet ten laste vallen van de Belgische staat en ziekteverzekering", kan zij worden gevolgd dat zij niet begrijpt waarom het bewijs

van niet ten laste te vallen van de Belgische Staat en ziekteverzekering niet voldoende is 'om de verwantschap aan te tonen'.

Verweerder stelt in de nota met opmerkingen in essentie dat *"Het (niet) wordt (...) betwist dat verzoekster niet alle gevraagde documenten heeft afgeleverd bij verweerder om te voldoen aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie, zoals aangehaald in de motivering van de bestreden beslissing."* De Raad leest in de bestreden beslissing echter niet dat het verblijfsrecht wordt geweigerd omdat zij niet alle gevraagde documenten zou hebben afgeleverd om te voldoen aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat zij niet voldoet aan de voorwaarden als burger van de Unie omdat zij niet de bewijzen van verwantschap met de burger van de Unie heeft voorgelegd nu zij niet heeft bewezen niet ten laste te vallen van de Belgische staat en ziekteverzekering. Waar verweerder thans stelt: *"Mogelijks verwacht verzoekster de term 'verwantschap' met de term 'bloed- of aanverwantschap of partnerschapsband', wordt deze verwarring in de hand gewerkt door het motief in de bestreden beslissing. De Raad leest dat door een gebrek aan bewijzen in verband met het niet ten laste vallen van de Staat en een gebrek aan bewijs van ziekteverzekering de verwantschap niet wordt aangetoond waardoor verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden "als burger van de Unie". Verzoekster stelt terecht dat dit motief "onbegrijpelijk" is. De motivering is niet afdoende nu het klaarblijkelijk "onbegrijpelijk" is.*

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt aangetoond.

Het middel is in die mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de burgemeester van de Stad Antwerpen van 5 juli 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN